

PSANÍČKO O LISTOPADU.

Tak už je to tu zase s plnou parádou, říkal sis před týdnem. Tolik se ho bál a už přišel. Listopad... Nemáš ho rád, sám nevíš proč. Pokaždé v tomhle měsíci cítíš, že se ti nic nedaří, v duši máš divný prázdno a skoro se ti ani nechce žít. Tak už to na tebe zas minulou sobotu přišlo. Marně ses to snažil zahnat nějakou užitečnou činností, všechno na tebe padalo, telefon byl hluchý a venku klesala ze šedivých mraků vlezlá mlha. Kdepak asi zůstalo slunce a modrá obloha... Snažil ses je najít na starejch fotkách, ale honem sis to rozmyslel, asi by ti bylo ještě hůř. Najednou sis v tom světě připadal úplně zbytečnej, jako člověk, kterej stejně na co sáhne, zkazí. Zdi bytu jako by na tebe padaly, když jsi přišel mezi lidi, byl jsi na ně protivnej a hned ti to bylo líto. Sám před sebou se stydíš za zlomeček vteřinky, ve kterém tě u okna napadla šílená myšlenka...

Drželo tě to pár dnů, až se najednou stal zázrak. Mraky se roztrhly a začala se z nich sypat bílá nádhera. A přituhlo. Naposled byla v listopadu taková zima snad před devíti lety, kdy jsi pobíhal po ulicích s trikolórou na bundě a myslel, že bude líp. Ne že by nebylo, ale dost tomu ještě chybí. Ze všech stran se na tebe šklebí z plakátů strejcové a kašpaři a slibují, co stejně nikdy nesplní. Ale protože padá ta bílá nádhera a svítí sluníčko, je ti to vcelku jedno. Přivíráš oči a pod víčky ti běží film. Jsou v něm jen samé krásné záběry. Nádherné tři týdny na Krávovně, vlahé letní večery a noci, koupání v pískovně, měsíc nad řekou, žáby v Melounku, lidi co máš tak moc rád, rozzářené dětské oči, kouzelný třeboňský náměstí, povídání u ohně a tolik dalších krásných zážitků, na který se nezapomíná. Do žil se ti vrací energie, uvědomuješ si, že se ti vlastně přeci ledacos i daří a život nejsou jen stíny. Vždyť tví blízcí se nikam neztratili telefon nemá jen sluchátko ale i číselník, který se dá použít, jseš šťastnej i v práci, kolikpak lidí si tohle může říct.

A tak těch pitomejch pár dnů házíš za hlavu, zas dýcháš z plnejch plic. Koukáš do kalendáře a vidíš, že z listopadu zbývá jen týden, to už se dá vydržet. A tak ses tý pitomý nálady zbavil pro letošek a dá-li Pán bůh snad i navždycky...

Wimpy, listopad 1998